

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

ตั้งมหาวิทยาลัยสงฆ์เป็นข้าศึกหรือเป็นคุณ

ก่อนจึงหัน

พระเสด็จเรียบร้อยแล้วมานั่งประจำที่ จะพูดธรรมะสักข้อสองข้อ นอกจากผู้ไม่
เสด็จผู้จำเป็นจริง ๆ ก็อยู่ที่งานนั้น ผู้ไม่จำเป็นให้เข้ามานั่ง นี้ผมพูดจริง ๆ นะพูดอย่าง
เป็นธรรมดาเป็นธรรมต่อหมู่เพื่อนทั้งหลาย ผมรับหมู่เพื่อนไว้รับด้วยความทนจะเป็นจะ
ตายจริง ๆ เรื่องความฉลาดนี้สำคัญมากนะ แหม โง่เอามากจริง ๆ เข้ามาอยู่ในวัดนี้ถึง
ได้เห็นกันชัดเจนว่า พระนี้โง่มากทีเดียว ทั้ง ๆ ที่เราก็งงอย่างนี้ รับพระมายังมาแข่ง
หน้าเราไปอีก โง่เก่งกว่าเราไปอีกโน่นนะ มันมาหาแข่งในสิ่งที่ไม่น่าแข่งอย่างนี้

ต้นขุ่นเล็ก ๆ เตี้ย ๆ นั้นเป็นการสอน เป็นการดูนิสัยความโง่ความฉลาดของ
พระได้ดีมากที่สุดทีเดียว ต้นขุ่นต้นนี้ปิดกวาดใบไม้เคลื่อนไป เราก้ไปบอก องค์นี้บอก
อย่างนี้ ๆ แล้วชี้แจงให้กวาดอย่างนั้น ๆ ทำอย่างนั้น ครั้นเวลากลับมาอีก มาทำแบบ
หนึ่งอีก แล้วก็มาสอนพระองค์หนึ่งอีกให้ทำอย่างนี้ ๆ แล้วเราก้ไป กลับมามาดูอีก ไป
อีกแบบหนึ่งอีก ไปอีกแบบหนึ่ง ต้นขุ่นต้นนี้มี ๔ วาระด้วยกัน พระเวลาเราสอนนี้ไป
อย่างนี้ ๆ ตลอด แหม เราสลดสังเวชเหมือนกันนะ เราสอนครั้งนี้พลาดไปอย่างนี้ เรา
พยายามสอนนี้ให้เข้าใจอย่างชัดเจน พลาดไปอย่างนี้ ๆ นี่นะ แหม เราพิลึกจริง ๆ ทน
จะทนไม่ไหว วันนี้ถึงได้เปิดออกมาพูดนี้

หมู่เพื่อนเป็นยังงั้นมาศึกษาอบรมนี้ เหนอ ไม่ได้มาคิดมาอ่านบ้างเธอ เราสอนนี้
๔ วาระนะ ๕ องค์ ครั้งที่หนึ่ง ๑ องค์ ครั้งที่สอง ๒ องค์ ครั้งที่สาม ๒ องค์ สอนกอง
ใบไม้กองเดียว เราไม่ได้มุ่งเอาใบไม้้นะ เรารับพระไว้เพื่ออบรมสั่งสอน ไม่ได้รับใบไม้
เหล่านี้ ต้นขุ่นเหล่านี้มาไว้สอนนะ นี่เป็นอันหนึ่ง เมื่อเวลาพาดพิงกันก็เอานี้มาเทียบ
เคียงสอนพระเถร เหลวไหลเอามากจริง ๆ นะพระเถรวัดเราเวลานี้ เหลวจนขนาดนั้น
นะ ๔ พักเมื่อวานนี้ ไม่ได้เรื่องเลย ๔ พัก พังชิวะสอนถึง ๔ พัก องค์นี้มาสอนแบบนี้ ๆ
เพราะไม่เข้าใจ สอนอีกละเอียดเข้าไป ยิ่งพลาดไปเรื่อย ๆ มันมาศึกษาหาอะไรเรา
อยากถามว่าอย่างนั้นนะเดี๋ยวนี้นะ

พระเถรมาวัดป่าบ้านตาดมาศึกษาอะไร ถ้ามาแก้กิเลส แก้กิเลสด้วยวิธีใด
ความโง่ไปแก้กิเลสได้เธอ ความเฉลียวฉลาดต่างหากแก้ นี้เราสอน ๆ เพื่อให้พระได้
เข้าอกเข้าใจในสติปัญญาที่แนะนำสั่งสอน แล้วเหลวไปทุกครั้ง ที่เราสลดสังเวชเอาจุดนี้
เองแหละนะ โห้ย มันน่าสลดสังเวช เดียวนี้ไปเห็นแล้วไม่ทราบว่ามีใครเอามากอง มา
กองไว้ต้นขุ่นต้นนั้น ใครยังไม่ได้ดูออกไปดู ต้นขุ่นต้นนี้ละ เราเห็นแล้วเราเลยชี้

เกียจสอน ไม่ทราบจะทำยังไง โห้ย เหลวไหลจริง ๆ นะพระเณรเรา เลวพระวัดป่าบ้านตาดเราเนี่ย ทางด้านสติปัญญาเนี่ยเลวมากทีเดียว หาความเฉลียวฉลาดไม่มี จะเอาอะไรไป แก้กิเลส แล้วกระจายออกไปจากนี้พระมีกิเลสด้วยกัน ใครจะเอาความรู้ความฉลาดสามารถมาจากไหนมาอดกัน ก็มีแต่เอากิเลสคือถ่านขี้มันนั่นแหละมาอดกัน มันจึงมีแต่ขี้เต็มส้วมเต็มถ่านเต็มหัวใจของพระนั่นแหละจะเป็นอะไรไป

ให้พากันคิดเสียนะ ผมอกจะแตกแล้วนะสอนหมู่สอนเพื่อน มองดูหมู่เพื่อนเรียกว่าหลับหูหลับตาไป ลักษณะเป็นอย่างนั้น เหมือนไม่ดูไม่อะไร คือดูมันจะเจอ ๆ ความบกพร่องของพระ ๆ มองไปที่ไหนจะเจอ ๆ ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น ผมรับหมู่เพื่อนมาไม่รับมาไว้เพื่อดูถูกเหยียดหยามย่ำยีกันนะ ผมรับมาไว้เพื่อการแนะนำสั่งสอนหมู่เพื่อน ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น นี่ละที่เราสลดสังเวช ให้ท่านทั้งหลายไปคิดเสียตั้งแต่นี้ต่อไป แล้วเราเป็นผู้สอนเองเสียด้วย มันน่าจะสะอืดใจ ๆ สำหรับผู้รับคำสอนไป ถ้าเป็นตาสีตาสารธรรมดาของเขา เราไม่ได้ถือว่าเป็นครูเป็นอาจารย์เป็นอีกอย่างหนึ่ง นี่เราถือว่าเป็นครูเป็นอาจารย์ ถึงขนาดได้มาอาศัยอยู่ด้วย ศึกษาปรารภ เวลาครูบาอาจารย์สอนทำไมมันถึงไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร มันเป็นอย่างนี้ เหนอ

หมดแล้วเหรอศาสนาเวลานี้ หมดขนาดนั้นเทียวเหรอ หมดต่อหน้าต่อตาขนาดนั้นเทียวหรือ เห็นไหมกองทัพกิเลสมันฟาดหัวพระ เหยียบหัวครูหัวอาจารย์ ฟังไปไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรเลย มันเก่งไหมคลื่นของกิเลส มันตั้งคลื่นขึ้นมาเท่าไร ต่อไปนี้ศาสนาจะไม่มีให้ท่านทั้งหลายทราบเอาไว้นะ จะมีแต่กองทัพกิเลสคลื่นของกิเลสเหยียบบ้านเหยียบเมือง เหยียบไปหมด ศาสนาเหยียบไปหมด เหยียบหัวพระพุทธรูปเจ้านั้นแลก่อนจะเหยียบอันอื่นไป มันไม่ได้สนใจกับบรรพชาที่ท่านสั่งสอนไว้เลย เหยียบไป ๆ นี่ละน่าสลดสังเวช

ต่อไปนี้พระเณรเราจะมีแต่หัวโล้น ๆ ผัวเหลือง ๆ นะ กิริยามารยาทความประพฤติ และจิตใจที่สนใจกับบรรพชากรรมกัณวินัยนี้จะมีและไม่มี ให้ท่านทั้งหลายจำไว้ เต็ม ๆ ด่าน ๆ เต็มบ้านเต็มเมือง เต็มประเทศไทย ไม่ว่าที่ไหน ๆ มีแต่พระแต่เณร สมัยนี้รู้สึกพระเณรมีมาก เราอยากจะพูดว่าพระเณรมีมาก มันก็เท่ากับความเลอะเทอะมีมากในสมัยพระเณรเลอะเทอะอย่างนี้ เราอยากพูดอย่างนั้นนะ แล้วจะให้พูดว่ายังไงก็มันเป็นอย่างนั้นนี่ ธรรมต้องกลาง ๆ ไปซิ ดูแล้วแหม ไปที่ไหนเกลื่อนพระเณรดูเลอะ ๆ เเทอะ ๆ มองดูกันจนแทบจะไม่ได้ ผู้หนึ่งรักษาอยู่ ผู้หนึ่งทำลายต่อหน้าต่อตา แล้วมันจะดูกันได้ยังไงพระเณรเรา มีหมู่มีตาด้วยกัน

ผู้รักษา ๆ อยู่ ผู้มาทำลายมาทำลายต่อหน้าต่อตาอย่างนี้ มันเป็นอย่างนี้ นำพิจารณาให้ดีนะ เลอะเทอะจริง ๆ นะเมืองไทยเราเวลานี้ พุทธศาสนากับพระกับเณร

เรา นี้ ไม่ว่าท่านว่าเรา เอาวัดป่าบ้านตาดนี้เป็นตัวเกณฑ์เลย เราเป็นผู้สอนเอง เหยียบหัวเรา เพราะเราก็งोंด้วย ลูกศิษย์ลูกหามา ก็จอมงोंด้วยกัน ก็เหยียบหัวกันไปเลย นี่จึงได้เอานี้มาสอนท่านทั้งหลาย ขอให้ได้พิจารณานะ อย่ามาเลอะ ๆ เทอะ ๆ หนักมากจริง ๆ เวลานี้ เอาละพอ ที่นี้จะให้พร

หลังจ้งหัน

เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๑ บาท ดอลลาร์ได้ ๔๐ ดอลลาร์ วันนี้คงไม่ได้ คงคิดกันว่า หลวงตาจะไปหาเอาทองที่กรุงเทพฯ วันนี้ใครไม่ยอมให้เลยพวกตระหนี่นี้ ให้หลวงตาไปหาเอาที่กรุงเทพฯ อยู่อุดรนี้ไม่ให้ มันนำโมโหตรงนี้ละ

ติกภาวนาของ ดร.นาริรัตน์ เลยไม่ได้ถาม คือลืมนี่เรื่อย มาแล้วลืมนี่ไม่ได้เรื่องนะ ไม่ทราบไปถึงไหนแล้ว หอสวดมนต์หอภาวนา พวกนักศึกษาโดยอาจารย์เป็นหัวหน้า นำสวด อาจารย์ก็ ดร. นี้แล้วเป็นผู้นำพวกนักศึกษามาไหว้พระสวดมนต์ นั่งภาวนา ติกนี้นะ ดูว่ามีเงินอยู่แสนกว่าว่าจ้าง ขาดเท่าไรตกลงก็มาขอเราทั้งหมด เราก้ให้ทั้งหมด ที่ขาดอยู่เท่าไรเราให้ ประมาณ ๔ แสน อย่างมากไม่เลย ๕ แสน ติกมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ขอมาครั้งแรกเป็นบ้านไม้ไม่ใหญ่โตนักเราก้ให้ ที่นี้ต่อมาอันนี้ก็ค่อยชำรุดไป อยากสร้างใหม่เป็นตึกเลยว่างั้น เราก้เลยให้ เราไปดูจนกระทั่งสถานที่ปลูก บริเวณเหมาะสมอยู่ จากนั้นมาแล้วก็ไม่ได้ถามกัน ทั้ง ๆ ที่ตั้งหน้าว่าจะถาม ครั้นมาแล้วเรื่องนั้นเรื่องนี้ยุ่งไปหมด เลยไม่ได้ถาม นี่แกก็เพิ่งกลับไปเมื่อสองสามวันนี้ แต่เราก้ไม่ได้ถาม

(หาผู้รับเหมาได้แล้วแต่ยังไม่ได้ลงมือทำครับ) เดี่ยวนี้ยังไม่ได้ลงมือหรือ (ครับ เพราะว่าเป็นระเบียบเกี่ยวกับทางราชการ) นี่ละทางราชการนี้ แหม อึดอาด เป็นปีกว่ามาแล้วนี่นำ คำว่าอึดอาดนี้มันเข้ากันได้หรือไม่ได้พิจารณาดูซินะ ตกลงกันแล้วขอไปนานเท่าไรแล้วกว่าจะตกมานี้ ถ้าธรรมดาแล้วอย่างนี้มันสร้างไปได้ ๓ หลังแล้ว อ้าว จริง ๆ สร้างได้ ๓ หลัง มันไม่ได้เรื่อง ที่เราช่วยก็คือว่า เรามุงเราต้องการอยู่แล้ว ที่ให้บรรดานักศึกษาไม่ว่าชั้นใด ๆ ให้เข้าใกล้ชิดติดพันกับธรรมะ ตั้งแต่หัวหน้าที่สูงสุดลงมา มีธรรมเป็นเครื่องประดับจะสวยงามมากที่เดียวเมืองไทยเรา

อันนี้มีแต่ส้วมแต่ถ่านมาประดับ มองไปที่ไหนก็มีแต่ส้วมแต่ถ่าน ดูได้เมื่อไร ส้วมถ่านนะ ธรรมไม่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องเลย ธรรมเป็นของดี ที่นี้พลิกเหมือนว่าธรรมนี้ ประหนึ่งว่าส้วมว่าถ่านไป ส้วมถ่านกลายเป็นทองคำขึ้นมาเวลานี้ นี่ก็เลสหลิกตัวเปลี่ยนตัวไปอย่างนี้ ทำให้คนเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปหมด เอาธรรมจับมันถึงได้รู้ได้ชัด มันแปลกกันอยู่เพียงว่า ธรรมจับดูท่านเหมือนไม่รู้นะ รู้เหมือนไม่รู้ เห็นเหมือนไม่เห็น มากกว่านั้นก็เป็นลักษณะปลงธรรมสังเวชเสียที่หนึ่ง ๆ เหมือนทอดอาลัยตายอยากไปเป็นบาง

รายบางกลุ่ม อย่างนี้มันะ มันทอดอาลัยตายอยาก คือความหวังอย่างอื่นที่กว้างขวางกว่านี้ยังมีก็สอนไป

ที่พูดเมื่อตะกี้มันะ เราสะท้อนใจเอาความจริง ๆ คราวนี้ เพราะเราเป็นคนสอนพระองค์ ต้นขนุนเล็กต้นนั้นเขาปิดกวาดเข้าไป มองดูแล้วไม่น่าดู ก็ผ่านเข้าผ่านออกอยู่ ผู้ปิดก็สักแต่ว่าปิด หลับตาปิดไป เหม่อมองไม่รู้ ทำก็สักแต่ว่าทำ ไม่ได้มีความจดจ่อต่อ เนื่องด้วยความมีสติสดั้งและปัญญาคิดบ้างเลย สมกับเป็นนักปฏิบัติ มันไม่มี เป็นอย่างนั้นนะ มันขวางตานักก็เลย พอตีวันนั้นเห็นฝรั่งองค์หนึ่ง คล้ายกับอินโดนีเซียนี้ มีลักษณะคล้ายคลึงกัน น่ารักน่าเมตตาเหมือนกัน พระหนุ่มพระฝรั่ง พอเราไปบอกก็ กุญแจจุมมาหาเรา เราก็อึ้งเงงให้ทราบ อึ้งเงงอย่างนั้น ๆ เราคอยดูชาวฝรั่งนะ มันเป็นแหละในจิต เราสอนไว้เรียบร้อยให้ทำอย่างนั้น ๆ ท่านก็ตั้งท่าฟังเอาจริง ๆ ว่ามันเถอะ

ที่นี้เราก็อึ้งเงงไป คือเราออกไปอยู่เรื่อยเกี่ยวกับเรื่องเขาคมนี่ อันนั้นก็เกี่ยวกับความเหมาะสมไม่เหมาะสมเหมือนกัน ที่เราไปแต่ละครั้งเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร สิ่งหัวหน้าเขาโน่นนะ จุดไหนบกพร่อง ตรงไหนเป็นยังไง ๆ ควรจะแก้ไขตัดแปลงยังไง สิ่งหัวหน้าเขาจะถึงกันทันที ความหมายว่างั้น เพราะฉะนั้นจึงต้องได้ไประยะนี้ ส่วนมากก็ ออกแต่เช้า ตอนเช้า ๆ ออก ปู๊ปปี้ ๆ ไปดูโน้นแล้วก็สั่งพระสั่งอะไรไว้ จึงได้เข้าออกอยู่ตลอด นี่กำลังจะถมที่ใหม่อีกทางด้านนี้ นานี้ก็ซื้อแล้วยังแต่จะถม เราก็บอก ไปแนะบอก เข้ามาก็มายืนอยู่ใกล้กับพระฝรั่ง สั่งอย่างนี้แหละ

ที่นี้เวลาซากลับมานี้มองดู โอ๊ย ดูไม่ได้เลยที่เราสั่งแล้ว ตั้งหน้าตั้งตาฟังยิ้มแย้มแจ่มใส ยิ้มเหมือนอย่างเดียวกันกับอินโดนีเซียนี้แหละ แต่เราไม่ได้สั่งให้ไปปิดกวาด ลองดูเท่านั้นเองคนนี้นะ ที่นี้พอกลับมามาดูไม่ได้เลย ก็มีพระมาอีก เราก็บอกพระอีก ๒ องค์ ให้ทำอย่างนี้ คือตั้งใจสอนด้วย ดูหัวใจคนด้วย สติปัญญาที่มีมากน้อยเพียงไร พอมาดูไปอีกแบบหนึ่งอีก ฝรั่งองค์นั้นก็ไปอีกแบบหนึ่งไม่ได้เรื่อง ๒ องค์นี้มาก็ยังสอนละเอียดลออเข้าไปอีก ผ่านไปผ่านมาอยู่เรื่อย มาดูอีก เอาอีกแล้ว ใช้ไม่ได้อีกแล้ว เป็น ๔ พักนะ สอนไม่ได้ความตามที่เราสอนเลย เอ้ ทำไม่ถึงเป็นอย่างนี้น้ำ

เราสอน ๆ เป็นพัก ๆ ไปเลย สอนให้กระจำแจ่มเป็นลำดับ ๆ คือสอนนี้เป็นหลายชั้นหลายภุมินะ เหมือนว่ามันโยนชุกทั้งท่อนให้เลยให้ไปจาระโนเองอย่างนี้ก็มิประเภทที่จะใช้สติปัญญาโยนชุกทั้งท่อนให้เลย เขาจะไปพิจารณาแปรเอง จะไปทำแบบไหนรูปไหนเขาจะไปทำเอง เช่น เลื่อยหรือจะแปรสภาพเป็นยังไงเขาจะทำของเขาเอง เราบอกเราจะทำอันนั้น เอานี้ไม้ชุก เท่านั้นพอ นี่เขาจะแปรสภาพของเขาเข้าไปสู่สิ่งนั้น จากนั้นมาก็แยกไปอีก ถ้าอย่างนี้ชั้นที่หนึ่งที่เรียกว่ามีสติปัญญาพอสมควร โยนชุกทั้งท่อนให้เลย

นี่การสอนคนเข้าใจใหม่ ชั้นไหนที่ควรยังง แยกกนี้ให้เลย แยกเป็นชั้น ๆ จนกระทั่งแจงอย่างต้นขุ่นนี้ ชัดเสีย ๔ พักไม่ได้เรื่องทั้งสี่เลย เมื่อเข้าถึงออกกะซิ แหมทนไม่ได้ไม่ไหว ทำยังงพระเณรนี้ไม่ได้มีสติปัญญาเลย เราสอนก็เป็นอาจารย์เสียด้วย เป็นผู้สอน ผู้มาสอนก็รู้แล้วว่าเป็นอาจารย์ของท่านเหล่านี้ละ ท่านเหล่านั้นก็รู้สึกจืดจ๋อ ฟัง เราก็ชี้แจงให้ทราบทุกอย่าง ๆ จะคอยฟังผลเป็นยังง ไร มา ไปอีกแล้วผลลงอยู่ในนรกไปหาคนดูซิ อยู่หลุมไหนก็ไม่รู้ เพราะนรกมันหลายหลุม ตอนคำมาอีก ก็สั่งอีก คือ เณรปิดกวาดอยู่นั้นแหละทำตอนคำ เราก็สั่ง มานี้บอกอีก คราวนี้เอาให้เรียบเลยนะ สุดท้ายบอกว่า หรือจะเอาใบไม้เหล่านี้ไปเผาเสีย แล้วเอาปุ๋ยของมันไปใส่ที่ใดที่หนึ่งที่จะเกิดประโยชน์ เห็นไหมละ คิดสอนไว้อย่างนั้นแหละ ไม่ให้เสียประโยชน์ให้ได้ประโยชน์ แต่เวลากลับไปคราวนี้ไม่เห็นทั้งใบไม้ไม่เห็นทั้งอันนั้น คงจะเอาไปเผาไฟแล้วแหละ

ตอนเช้าวันนี้อีก ไปเห็นกองพะเนินเข้าอีก ไม่ทราบองค์ไหนกวาดแฉนั้นเอามากองไว้ตรงนั้นอีก กำลังเป็นปัญหา ออกไปดูจะรู้เองนะ ต้นขุ่นต้นนั้น ใบไม้เคลื่อนถมขึ้นมาเต็มแล้วเดี๋ยวนี้ ต้นขุ่นต้นนี้ โหย เป็นอาจารย์ใหญ่เทียวนะ นี่ยังเห็นอยู่นั้น ออกไปดูก็รู้ เราก็ไม่ทราบว่าจะสอนว่ายังง ไร เพราะมันหลายคนมากกวาดตรงนั้น สอนองค์นี้แล้วองค์นั้นมาก็ชัดแบบนี้เข้าอีก แล้วจะสอนองค์นี้เองก็ชัดแบบนี้อีก หมดทั้งปีทั้งเดือนก็จะสอนตั้งแต่ใบขุ่นใบเดียวนั้นแหละกับพระทั้งวัด มันอดคิดไม่ได้นะเรา

พอพูดอย่างนี้แล้วนี่เราไม่ได้คุยนะ เราพูดตามนั้น ท่านคงจะอัดอันตั้งใจเต็มกำลังของท่านเหมือนกัน พ่อแม่ครูจารย์มันนี่ไม่ใช่ใคร ท่านพูดอะไรเราจะจับเอามาพิจารณา พิเคราะห์ตลอด ๆ ๆ อยู่อย่างนั้น พอเข้าใจแล้วเราก็ปฏิบัติโดยไม่เกี่ยวข้องกับท่านเลย เรารับมาแล้วมาพิจารณา เป็นการบ้านว่าอันเถอะ พอได้ความแล้วเราก็ปฏิบัติไปเรื่อย ๆ ที่นี้มาถูกอีกปัญหาข้อหนึ่ง ท่านพูดอะไร ๆ จับเอามาพิจารณามันไม่ได้ความวนหน้าวนหลังอยู่นั้นแหละ ได้สองสามวันถึงกลับมา มาแล้วก็ขึ้นไปหาท่าน ตอนนั้นก็มิพระเณรนั่งอยู่นั้นสองสามองค์ เราก็ขึ้นไปกราบเรียนเลย ที่พ่อแม่ครูจารย์ว่าอย่างนั้น ๆ กระผมได้พิจารณาได้สองสามวันแล้ว ยังไม่เข้าใจเลย ไม่ทราบมีความหมายอะไรว่าอย่างไรบ้าง ว่าอย่างนี้ละ

หือ ! ชั้นทันทีนะ ยังมีผู้พิจารณาตามอยู่หรือ นี่คำนี้หนักมากนะ ก็แสดงว่าซุงทั้งท่อนเต็มมัด แล้วแย็บออกมา นี่ หือ ! ยังมีผู้พิจารณาตามอยู่หรือ เรียกว่าท่านสอนแทบตาย ก็เลยเป็นแบบหุนหวกตาบอดไปอย่างนั้นแหละ พอเราไปแย็บเท่านั้น ท่านขึ้นทันที หือ ! ยังมีผู้พิจารณาตามอยู่หรือ ว่าอย่างนี้ เราไม่ได้ลืมนะ ไม่ตามยังง ไรเราแทบเป็นแทบตายทุกครั้ง ท่านพูดเรื่องอะไรเราจับเอามาพิจารณาตลอด ๆ เลย เพราะนิสัย

พ่อแม่ครูจารย์มั่นเป็นนิสัยจอมปราชญ์ พูดเรื่องอะไร ๆ ก็ตาม ไปเจอไก่พูดเรื่องไก่ ไก่นี้เป็นคตินะ

เราเดินตามหลังไปนี้ ท่านพูดอะไรเราจับตามตลอดเวลา เวลาไปเห็นไก่ก็พูดเรื่องไก่ พูดเรื่องสาระสำคัญของไก่ แล้วก็นำมาสอนพระอุบายวิธีการของไก่ เขาคุยเขี่ย ขุดค้นหากินเลี้ยงปากเลี้ยงท้องเขา เขาก็มีสติปัญญาเลี้ยงตัวเขาได้ จากนั้นก็ย้อนมาหาพระเรา แต่พระเราไม่ทราบสติปัญญาแบบไหน นั่นเห็นไหมละ บ๊ีบเข้ามาแล้ว มันใช้สติปัญญาแบบไหนก็ไม่รู้พระเณรเรา ไม่ว่าใคร ๆ ก็ตามถ้าใช้สติปัญญาบ้าง จะได้คติไปเรื่อย ๆ ท่านว่าอย่างนั้นนะ ครั้นไปข้างหน้าไปเจอสัตว์ตัวอื่นก็พูดต่ออีก พูดต่อก็เป็นคติไปเรื่อย ๆ ไม่ซ้ำกัน แม้แต่คราวนี้เจอไก่ ไปนั้นไปเจอไก่อีกพูดเรื่องไก่นี้ไปอีกแบบหนึ่งนะ ท่านไม่ซ้ำกัน เราเอามาพิจารณาตลอดเลย

เพราะฉะนั้นถึงได้เตือนพระ เวลาเราจะหนีไปโน้นไปนี้ผู้ที่เดินติดใกล้กับท่านหรือองค์ใดก็ตาม ท่านพูดอะไรมาจะตอบส้อมส้อมทำไม่ได้นะ เราบอก ท่านพูดเป็นเรื่องของธรรมท่านล้วน ๆ ท่านไม่ได้เกี่ยวกับเรา ท่านพูดเรื่องอะไรกับสัตว์กับสาราสิงอะไร เดินไปตามถนนหนทางไปเจอ ไปบิณฑบาตนั้นแหละ ไปเจอเด็กท่านก็พูดเรื่องเด็กเป็นคติอันหนึ่งขึ้นมา คนแก่ก็เป็นคติ คนไหนก็ตามถ้าท่านพูดออกมาแล้วจะเป็นคติทุกอย่างไปเลย เป็นธรรมของท่านล้วน ๆ โดยอาศัยนี้เป็นทางเดิน หรือเป็นต้นเหตุของปัญหาท่านนั้นเรื่อยไป นี่เป็นนิสัยของท่าน

เราจึงได้เตือนพระ เวลาท่านถามมาอะไร บางที่ท่านมีเชิงถามเหมือนกัน ท่านว่าอย่างนั้น ว่าเป็นอย่างนั้น ๆ ใช้ไหมท่านถามมา อย่าตอบง่าย ๆ เราว่า ให้พิจารณาให้คตินะ ถ้าหากว่าท่านจะย้ำอีกท่านจะเป็นความจงใจถามเราจริง ๆ แล้ว ท่านจะซ้ำนะ ท่านจะจ้อ เราก็บอก หือว่าฉันใช้ไหม หือ เข้ามาจ้อเข้ามา ถ้าหากว่าเราสมควรที่จะตอบท่านเพียงไร ก็ให้ตอบเสียด้วยความมีสติ เราบอก สอนขนาดนั้นนะสอนพระเวลา เราไม่อยู่แล้วมีพระเดินตามหลังท่านองค์ที่สองไป เพราะเราอยู่นั้นเราฟังติดแนบตลอดเวลา สอนไปเรื่อย ๆ ท่านพูดเรื่องสัตว์เรื่องสาราสิงอะไร มีแต่เรื่องธรรมล้วน ๆ ท่านไม่ได้สนใจกับเรา แต่เป็นอุบายวิธีการสอนพระของเราที่เดินตามหลัง เฉพาะอย่างยิ่งผู้ติดกับท่านไปนั้นแหละเป็นสำคัญ

นี่เรื่องพ่อแม่ครูจารย์มั่นเป็นอย่างนั้นนะ ฉลาด เรียกว่าจอมปราชญ์ในสมัยปัจจุบัน เรายังหาที่ไหนมาแข่งท่านไม่ได้นะ เราพูดจริง ๆ เพราะเคยเกี่ยวข้องกับท่านอยู่อย่างนั้นตลอด จนได้สั่งเสียหมู่เพื่อน การปฏิบัติต่อท่านอย่างไร ๆ ให้ระมัดระวัง ท่านถามอย่าตอบส้อมส้อมทำ ให้พิจารณาให้ดี ให้ดี อยู่อย่างนั้น ท่านถาม ถามเชิงเป็น

ทางด้านก็มี พอไปแล้วก็ถาม เสร็จแล้วท่านก็ผ่านไปอย่างนั้นก็มี ถามเพื่อจะเอาความจริงจริง ๆ ก็มี ให้พิจารณาด้วยดี บอกหมด บอกพระบอกเณร

อุบายของท่านสอนพระ ท่านจะไม่สอนแบบเดียว ตามชั้นภูมิของผู้มาศึกษา ใครควรจะได้ขนาดไหน ๆ ท่านจะแยบออกมาให้ผู้นั้นจับได้ ๆ อย่างที่ว่าโยนชุงทั้งท่อนให้ นี่ผู้ที่จะสามารถพิจารณาเป็นสติปัญญาไปได้ ท่านไม่จำเป็นต้องมาก ให้ไปคิดเองดีเอง ความหมายว่าเงื่อน ถ้าที่จะควรแจงเสียหมด ท่านก็แจงให้ แต่ท่านไม่ค่อยเล่นด้วยประเภทนี้นะ ท่านจะพูดแต่เฉพาะที่สำคัญ ๆ เท่านั้น ให้พวกที่ควรจะได้สติปัญญาไปคิดไปอ่าน ให้อพวกที่เป็นชองชุงก็ให้มันเป็นไปเสีย กลิ้งไปอย่างนั้น ท่านก็ไม่เล่นด้วย เราติดตามท่านเป็นมาตลอดอย่างนี้

จึงว่าบรรดาจอมปราชญ์ในสมัยปัจจุบันนี้ ยกนิ้วเลย พ่อแม่ครูจารย์มันเท่านั้นว่าอย่างนั้นเลย ไม่มีองค์ไหนที่แซง เพราะเราเป็นนักล่าครูล่าอาจารย์ ไม่ว่าจะทางปริยัติ ไม่ว่าจะทางปฏิบัติเราเข้านอกออกในได้หมด เพราะฉะนั้นเวลานำมาพูดจึงพูดได้หมด ทั้งด้านปริยัติและด้านปฏิบัติละซิ นี่เวลามาเจอพระกรรมฐาน ก็คือมาเจอพ่อแม่ครูจารย์มันนี่เอง ไม่มีใครเหมือนเลย ยกนิ้วให้เลย ความฉลาดของท่านที่สอน ผู้ไปอยู่กับท่านแล้วก็ได้บ้าง ก็อย่างนั้นแล้ว แทบเป็นแทบตายท่านก็ผ่านไปเสีย อยู่อย่างงั้นแหละ ในท่ามกลางชองชุงทั้งท่อนเคลื่อนอยู่ทั่ววัดทั่ววา ไม่ได้หน้าได้หลังอะไร ไปก็โกโรโกโสไปเสีย ๆ เพราะคลื่นของกิเลสมันหนาแน่นยิ่งกว่าธรรม เกินกว่าธรรมที่จะต้านทานไว้ได้ ก็ปล่อยให้มันไหลไปเสีย ๆ

เพราะฉะนั้นคนไปศึกษาจากท่าน มีจำนวนมาน้อยเพียงไร ไม่ค่อยได้รับประโยชน์ก็เพราะเหตุนี้เองจะเป็นอะไรไป ถ้าตั้งใจศึกษาจริง ๆ ได้วันยังค่ำกับพ่อแม่ครูจารย์มัน ธรรมะไม่อึดมีอัน ออกได้ทุกแง่ทุกมุม ควรจะออกแง่ไหนก็ออก เป็นอย่างนั้น ท่านทั้งหลายจำเอานะ อยู่นี้เราก็มองเราโง่คนหนึ่ง มาเทศน์สอนพระ แล้วพระยังแซงเราไปอีก ยังโง่ยิ่งกว่าเราไปอีกก็ยังมี แซงหน้าไปอีก นี่ที่มันทุเรศนะ

เพราะฉะนั้นเมื่อเข้านี้ถึงปาง ๆ ออกเลย คือมันทนไม่ไหว เราเป็นคนทำหน้าที่สอนเองทุกแบบทุกฉบับ แล้วเวลาพระไปปฏิบัติตามแต่ละราย ๆ นี่ผิดไปหมดเลย ไม่มีเงื่อนไหนที่จะพอจับติดจับต่อกันได้นะ ผิดไปเลย ๆ จนกระทั่งงงเหมือนกัน เอ้.เราสอนถึงขนาดนี้ทำไม ถ้าสมมุติว่ามีครูบาอาจารย์สอนเราอย่างนี้เราจะเข้าใจไหม จนมาถามเจ้าของ เพราะมันเป็นอย่างนั้น แสดงว่าไม่ได้มาศึกษาอบรมอะไรเลย เหลวไหลจริง ๆ

นี่ละศาสนาที่เลวอยู่ทุกวันนี้ เลวมากอย่างนี้เอง พูดเต็มอก พูดมาจากคัมภีร์ ไม่ได้เอาสุ่มสี่สุ่มห้ามาพูดมาอวด ตั้งแต่ก่อนพุทธศาสนานี้เป็นศาสนาแล้ว ๆ ไม่มีเรื่อง

ของโลกความสกปรกโสภณ คือวิชาทางโลกเข้ามาเกี่ยวข้องเลย พวกที่จะศึกษาอบรมทางด้านธรรมะก็ไปธรรมะล้วน ๆ ผู้จะไปทางโลกทางกิเลสตัณหาการทำมาหาเลี้ยงชีพก็ให้ไปตามนั้นล้วน ๆ ไม่ได้เข้ามาเกี่ยวข้อง แม้แต่เด็กเรียนหนังสือ มาอยู่กับพระนะ เป็นลูกศิษย์ลูกหาพระมีน้อยเมื่อไร ลูกศิษย์แต่ละวัด ๆ เพราะฉะนั้นวงการต่าง ๆ ส่วนมากมีแต่ลูกศิษย์พระนะ ไปเป็นราชการเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าเป็นนายเต็มบ้านเต็มเมือง มีแต่ลูกศิษย์พระเป็นส่วนมาก แล้วเวลาเขาเรียนเขาก็มาอาศัยกับพระ แต่เวลาเรียนสำนักเรียนโรงเรียนเขามีเขาไม่ได้มาอยู่กับวัดนะ วัดเป็นวิชาทางธรรมล้วน ๆ ทางเด็กเขาไปเรียนหนังสือทางโลกเขาก็ไปของเขาล้วน ๆ ไม่ได้เกี่ยวข้องกัน

แต่เวลานี้เป็นยังงใจพิจารณาซิ เราจึงได้พูดว่าวิทยาลัยป่า วิทยาลัยบ้าน นั้นฟังชื่เดี๋ยวนี้มันมีมหาวิทยาลัยขึ้นมา พระพุทธเจ้าก็ไม่เรียกแต่ก่อนว่ามหาวิทยาลัยป่า มหาวิทยาลัยบ้านนะ แต่เมื่อมันมีขึ้นมาอย่างนี้ พูดได้มันพาดพิงถึงกันได้ ทำไมเราจะนำมาพูดไม่ได้ มหาวิทยาลัยป่าก็คือมหาวิทยาลัยของพระพุทธเจ้าในป่า พอบวชแล้วก็ รุกขมูลเสนาสน์ ขึ้นให้เลย สถานที่บำเพ็ญคือมหาวิทยาลัยป่า รุกขมูล ก็หมายถึงร่มไม้ ชายคาในป่าในเขา ตามถ้ำเงื้อมผาอะไรเหล่านี้ ป่าช้าป่ารกชัฏ ที่แจ้ง ลอมฟาง ซึ่งเป็นที่ สะดวกแก่การบำเพ็ญสมณธรรมของผู้ตั้งใจชำระกิเลส

เวลาบวชแล้วให้เธอทั้งหลายไปอยู่ตามสถานที่เช่นนั้น เพื่อบำเพ็ญความ พากเพียรไม่มีสิ่งใดรบกวน จงทำความอุตสาหะพยายามอย่างนั้นตลอดชีวิตเถิด ยาวชั่ว อุตสาหะ โกรธโย นั่น ให้พยายามอุตสาหะปฏิบัติบำเพ็ญอย่างนั้นตลอดชีวิตเถิด นี่คือ มหาวิทยาลัยป่า เมื่อได้รับการศึกษาจากพระพุทธเจ้าทั้งสถานที่อยู่ ทั้งธรรมะเป็นเครื่อง บำเพ็ญดำเนินในทางความพากเพียรก็พระพุทธเจ้าเสียเองเป็นผู้สอน จากนั้นก็ บรรดาสาวกไปศึกษาจากท่าน สำเร็จขึ้นมาเป็น พระโสดา สกิทา อนาคา อรหันต์ นี่เป็น ชั้น ๆ ขึ้นไปในภูมิธรรมที่ท่านเรียนจากมหาวิทยาลัยป่า คือสถานที่พระพุทธเจ้าทรงพา บำเพ็ญมา แล้วก็สำเร็จ จนกลายเป็น สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ ของพวกเรา ส่วนมากจะ มาจากมหาวิทยาลัยป่าทั้งนั้น ตามคัมภีร์มีนี่ ใครจะมาโอ้อวดกันได้หรือ พูดมีหลักมี เกณฑ์ พิจารณาซิ นี่ละมหาวิทยาลัยของพระพุทธเจ้า ธรรมล้วน ๆ ไม่มีโลกเข้าไปเจือปน

โลกท่านเรียกว่า เจริญฉานวิชา คือวิชาของโลกของสงสาร ของสัตว์ของสสารสิ่ง ไปอย่างนั้น ตามประสีประสาเขา ท่านจึงเรียกว่า เจริญฉานวิชา นั้นเป็นเรื่องของโลก แยกให้ไปเป็นโลกไปเสีย เรื่องของธรรมที่จะแก้กิเลสนี้ ท่านแยกเป็นธรรม เพราะ ฉะนั้นผู้บำเพ็ญธรรม จึงไม่มีวิชาทางโลก วิชาขี้หมูขี้หมา วิชาส้วมวิชาถ่านเข้าไปแทรกเลย ท่านบำเพ็ญองค์ของท่านเต็มความสามารถ สำเร็จออกมาเป็นสรณะของพวกเรา

โดยลำดับนี้เห็นใหม่ นี้เรียกว่าวิชาป่า มหาวิทยาลัยป่า พระพุทธเจ้าทรงดำเนินมาและ พระสงฆ์สาวก ครั้นต่อมาทุกวันนี้เป็นมหาวิทยาลัยบ้านแล้ว ตั้งมหาวิทยาลัยสงฆ์ขึ้นมา เห็นใหม่ละ

มหาวิทยาลัยสงฆ์ที่ตั้งปัจจุบันนี้ กับมหาวิทยาลัยของพระพุทธเจ้าต่างกันอย่างไร มหาวิทยาลัยสงฆ์ทุกวันนี้ส่วนมากกว้างนเลย มันจะมีตั้งแต่หลักวิชาทางโลก ทางกิเลส ตัณหา ธรรมมีก็เป็นเขียงเหยียบขึ้นของกิเลสเท่านั้นละ วิชาทางธรรมเรียนบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อเหยียบไต่เต้าขึ้นไปหาวิชาของกิเลส ซึ่งเป็นความมุ่งหวังอันแรงกล้าของผู้ไปศึกษาในสำนักมหาวิทยาลัยสงฆ์นั้น แล้วก็ว่าเพื่อเป็นเกียรติ เขามีมหาวิทยาลัยนั้น มหาวิทยาลัยนี้ ทางสงฆ์ก็ให้มีมหาวิทยาลัยสงฆ์ขึ้นมา มันก็วิ่งตามเขาละซิ นี่เป็น มหาวิทยาลัยธรรม อันนั้นเป็นมหาวิทยาลัยโลกเขา ก็เลยเอามหาวิทยาลัยธรรมนี้เป็น เขียงรองรับให้มหาวิทยาลัยโลกเหยียบเอา ๆ มหาวิทยาลัยสงฆ์ ๆ เต็มบ้านเต็มเมือง แล้วใครมีหลักมีเกณฑ์มาสั่งสอนโลก ตัวเองก็หาความร่มเย็นได้ที่ไหน

เอาซิ ยืนยันมาซิ พระพุทธเจ้ามีความร่มเย็นมาจนเป็นชั้นถึงศาสดา พระสงฆ์สาวกสำเร็จโสดา สกิทาคา อนาคา จากการศึกษาอบรมธรรมะเหล่านี้แล้วมาเป็น สงฆ์ สรรณิ คจฺฉามิ ของพวกเรา นี่สักขีพยานของมหาวิทยาลัยป่า ที่นี้สักขีพยานของ มหาวิทยาลัยบ้านคืออะไร ก็มีตั้งแต่เลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปอย่างนั้นนะ เรียนวิชาทางธรรม เตียวนี้ จะชั้นนั้นชั้นนี้มีแต่สักแต่ว่าชื่อวานาม มันอ่านไปเพื่อผ่านแล้วเพื่อเป็นเขียงเหยียบขึ้นของวิชาทางกิเลสตัณหาเพื่อโลกเพื่อสงสาร วิชาเป็นการบ้านการเมืองไปเสีย มันก็เลยเลอะ ๆ เทอะ ๆ นี่มหาวิทยาลัยเหล่านี้เป็นประโยชน์อะไรบ้าง ถ้าพูดถึงเรื่อง เป็นประโยชน์ทางโลก วิชาทางโลกมหาวิทยาลัยเขาก็มีเต็มบ้านเต็มเมืองบกพร่องที่ไหน จำเป็นอะไรไปแย่งเขามาหาอะไร

วิชาทางธรรมของเรา พระพุทธเจ้าสอนไว้อย่างสมบูรณ์แล้ว เอามาปฏิบัติซิ ถ้า ตั้งใจจะให้ เป็นคุณงามความดีต่อผู้ศึกษาในอรรถในธรรมตามหลักศาสดาสอนไว้จริง ๆ ว่ามหาวิทยาลัยนั้นมหาวิทยาลัยนี้ มหาวิทยาลัยป่านั้นเห็นใหม่ละ พระพุทธเจ้าสอน มหาวิทยาลัยบ้านไม่มีแต่ก่อน มีตั้งแต่ไล่เข้าป่า ๆ ไล่เข้าบ้านเข้าตลาดตเล หากกระดูก หมูกระดูกวัวพระพุทธเจ้าไม่ได้สอน ไม่สอนเราก็บอกว่าไม่สอน เราไม่เห็นในคัมภีร์ แต่ไล่เข้าป่านีมีทั้งนั้น องค์ไหนก็ตามสอนมา พระแม่องค์เดียวที่จะไม่ได้รับพระโอวาท ข้อ รุกขมูลเสนาสน์ นี่เป็นไม่มี อุปัชฌาย์จะรังเกียจการศึกษากรรมฐาน ธุดงค์วัตร อะไรก็ตาม แต่เวลาสอนกุลบุตรผู้มาบวชด้วย ต้องสอนธรรมข้อนี้ ไม่สอนไม่ได้ปลด จากอุปัชฌาย์ ผิดหลักเกณฑ์ของอุปัชฌาย์ที่สอนกุลบุตร นั้นเข้าใจใหม่ละ ท่านเน้นหนัก ถึงขนาดนั้น

เพราะฉะนั้นโอวาทข้อนี้จึงยังมีมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ไม่งั้นถูกตัดออกหมดแล้วนะ จะมีแต่บวชแล้วให้ท่านทั้งหลายไปอยู่ตามตลาดลาดเลา กระจุกหมูกระจุกวัวมันซุ่มนะ ก็จะบอกไปอย่างนั้น พระพุทธเจ้าไม่ได้บอก ถึงขนาดนั้นมันยังบินเข้าไปหากระจุกหมูกระจุกวัวอยู่เห็นไหมล่ะ นี่แหละเรื่องศาสนา มันจะไม่เสื่อมโทรมได้ยังไง ก็ผู้ปฏิบัติศาสนาอย่างพระเราเนี่ย ผู้ที่ตั้งมาเป็นมหาวิทยาลัยต่าง ๆ นั้น เป็นพระผู้น้อยเมื่อไร เป็นพระผู้ใหญ่ทั้งนั้นที่ออกอุบายวิธีการตั้งขึ้นเป็นกึ่งเป็นก้านขึ้นมา พอเป็นรากเป็นฐานแล้วก็ตั้งขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยนั้นมหาวิทยาลัยนี้ขึ้นมา แล้วผลที่เป็นประโยชน์เป็นยังไงบ้าง พิจารณาดูซิ มันเป็นข้าศึกต่อพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้า หรือเป็นคุณต่อพระพุทธเจ้า

เรื่องของโลกไม่ต้องพูดที่ไหนก็มีอยู่แล้ว เรื่องกิเลสมันลากไปทันที ๆ ว่าเจริญหรือไม่เจริญ จนจะไม่มีเหลือมนุษย์อยู่แล้วเวลานี้ มันลากลงไปทะเลหลวง มีแต่ความทุกข์ความร้อนความบ่น เรียนมาสูงต่ำขนาดไหนก็ตามกิเลสเหี้ยมบออยู่หัวใจ คนเราต้องได้รับความทุกข์ความทรมาน ต้องมาระบายคลายทุกข์ต่อกัน ว่าทุกข์อย่างนั้นทุกข์อย่างนี้อยู่โดยดี นี่เห็นไหมวิชาทางโลกเป็นอย่างนี้ ถ้าวิชาทางธรรมาปฏิบัติมาเท่าไร ใครจะสงบยิ่งกว่าผู้ปฏิบัติตามธรรมวะ เวลานี้กำลังกิเลสมันเหี้ยมเข้าแบบนี้แหละ ฟาดตั้งเป็นมหาวิทยาลัยปาแล้วก็ฟาดเป็นมหาวิทยาลัยบ้านเข้ามา ทั้ง ๆ ที่มหาวิทยาลัยของพระพุทธเจ้าไม่ได้บกร่องอะไรเลย พอจะเอาทางโลกเข้ามาแทรก

มิหนำซ้ำไม่ได้แทรก ธรรมะของเราเนี่ยแทรกเข้าไป ก้มหัวให้กิเลสนี้เหี้ยมหัวเอา เป็นมหาวิทยาลัยนั้นมหาวิทยาลัยนี้ ใครเรียนออกมานั้นโก้ได้แต่ชื่อแต่นามก็เอา กิเลสเต็มหัวใจไม่มีใครกินพวกนักศึกษามาก ๆ ละนะ ถ้าไม่ตั้งใจปฏิบัติธรรม มากที่สุดก็คือพวกนี้ พวกที่ทำความเดือดร้อนมากที่สุดก็คือพวกนี้ถ้าไม่มีธรรม ถ้ามีธรรมไม่ว่าเรียนมากเรียนน้อยเป็นประโยชน์ด้วยกันทั้งนั้น

ถ้าไม่มีธรรมใครอย่าเอามาอวด อวดธรรมพระพุทธเจ้า ศาสดาองค์เอกไม่มีใครเสมอแล้วในสามแดนโลกธาตุนี้ เรากิเลสเต็มตัวเป็นส่วนเป็นถ่าน อย่าเอากิเลสเป็นส่วนเป็นถ่านไปอวดทองคำทั้งแท่ง คือธรรมอันเอกของพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นศาสดาองค์เอกนี้เลย มันใช้ไม่ได้ ขายตัวนะ มันนำคิดนะพระเราเวลานี้ ทำไมเป็นหัวหน้าหัวหน้าที่จะแยกแยะอรรถธรรมออกไปเป็นข้อปฏิบัติ เพื่อพาบริษัทบริวารก้าวเดินในทางที่ถูกที่ดีในธรรมทั้งหลาย ทำไมไม่ก้าว มันก้าวลงไปหาอะไรอย่างนั้น แข่งเขาหาอะไรวิชาความรู้ นี่ วิชาความรู้พระพุทธเจ้าครีล้ำสมัยที่ตรงไหนเอามาพูดกันซิ จึงต้องเอาวิชาทางโลกมาเหี้ยมขยำทำลายซ้ำเติมเข้าไปอีก มันดูได้เมื่อไร มันนำคิดอยู่นะผู้ใหญ่เรา ไม่คิดจะจมมากกว่านี้

ตั้งให้เป็นใหญ่เป็นโตเท่าไร ก็ใหญ่โตเพื่อจะเหยียบชาติศาสนาให้ล่มจมลงไป มันเกิดประโยชน์อะไร ถ้าตั้งใจปฏิบัติตามความมุ่งหมายของธรรมแล้ว เอ้า เรียนมา ปฏิบัติตัวเป็นคนดี จะว่าแข่งกันไปในทางดี เอ้า.ยิ่งไม่มีคำว่าเฟ้อ ว่าครีว่าล้ำสมัย ยิ่งดี ของดีไม่เฟ้อ แต่ของชั่วมีเท่าไรเพื่อทั้งนั้น นี่ธรรมพระพุทธเจ้าไม่เคยเฟ้อแต่ไหนแต่ไร มา มีแต่กิเลสตัวเฟ้อ แต่โลกไม่เห็นว่าเป็นบ้ากันทั้งโลกทั้งสงสาร ทั้ง พระทั้งเณรเรา กำลังเป็นบ้ากับกิเลสเวลานี้ ศาสนานี้พระพุทธเจ้าปกครองมาให้ได้ รับ ความร่มเย็นมากมายขนาดไหน มีที่ตองตีที่ตรงไหน แล้วเวลานี้กำลังเกิดข้าศึกศัตรูต่อ วงการศาสนาของเราอยู่นี้ มันมาจากไหนข้าศึกเหล่านี้ ธรรมพระพุทธเจ้าไม่มี นอกจาก เป็นตัวเสนียดจัญไรเข้ามาทำลาย เป็นไฟเข้ามาเผาศาสนาเท่านั้น เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ว่างั้นนะ เอละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ละ

(ขออนุญาตครับผม มีคนลืมนิเทศน์ที่มีมือถือ ยี่ห้อโนเกียร์ ที่ห้องน้ำหลังศาลา ครับผม)

ใครลืมนิเทศน์ที่มีมือถือ อยู่ในส้วมในถ่าน ถ้าไม่รีบมาเอาเราจะปาเข้าป่านะ ไป เอาออกหนีอย่ามายุ่ง นี่ตัวกวนมากที่สุด เวลานี้พระเณรกำลังตกนรกอเวจีในอันนี้ นี้ มหาภัยนะ ๆ นี่กำลังลูกกลมเข้ามาสู่วัดสู่วาเวลานี้ ที่ไหนมีตั้งแต่อันนี้ โอ้ย.เราทุเรศ จริง ๆ เริ่มต้นมาตั้งแต่หนังสือพิมพ์ วิทยู โทรทัศน์เทวทัต วิดีโอ โทรศัพทที่มีมือถือ นี่คือ ข้าศึกของพุทธศาสนาโดยตรง ไม่ว่าโดยอ้อมนะ ผู้ตั้งใจปฏิบัติธรรมต้องปิดสิ่งนี้ออกให้ หมด เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องชาวโลกชาวสงสาร เรื่องสิ่งสมกิเลส ไม่ใช่เรื่องของธรรมที่จะ แก้กิเลส ถ้าเรื่องของธรรมแล้วปิดออกหมดนี้ถูกต้อง ว่าใจคัมภีร์ก็มีนี่วะ ไล่เข้าป่าเข้า เขาไม่ได้ไล่เข้าหาสิ่งเหล่านี้วะ เอละให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่วงทีเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com